

49. Maqáma o víně

‘Ísá ibn Hišám nám toto vyprávěl:

„V rozkvětu mládí jsem se klidné povaze a správnému úsudku těšil. Díky zdravému rozumu jsem se vyrovnaným člověkem stal. Vážným i humorným věcem jsem se stejnou měrou věnoval. Některým přátelům jsem upřímně důvěřoval a u jiných příjemné rozptýlení hledal. Den jsem ctihodnému chování vyhradil a noc zábavě zasvětil.“

Pravil:

„Večer se za mnou občas dobří přátelé zastavili, abychom se pobavili a důmyslnými nápady si čas ukrátili. Poháry s vínem, které se jako hvězdy třpytily, jsme si bez ustání podávali, až nám zásoby lahodného moku došly.“

A řekl:

„Moji družní společníci se shodli na tom, že je třeba nádoby s vínem vyprázdnit. Tak jsme jejich rubínový obsah vylili. A ony se lasturám zbaveným perel či zemím bez svobodných šlechtických lidí podobat začaly.“

Potom řekl:

„Když se nám situace velmi svízelná zdála, potměšilá touha nás do vinného sklípku zavedla. Noc se do zeleného brokátu oblékla a v rozbouřených vlnách tmy se potácela. Když jsme se jejími neprostopupnými vodami brodit začali, muezzina svolávajícího věřící k ranní modlitbě jsme slyšeli. Vtom se ďábelské choutky rozplynuly a my do mešity pospíchali. Za imáma jsme se postavili a na ušlechtilé a zbožné věci přitom mysleli. Důstojně a vážně jsme se tvářili. Žádné ukvapené pohyby jsme nečinili. Avšak každé zboží o sobě pravdu jednou prozradí a každé řemeslo určité zásady ctít musí.“

Náš imám všechny části bohoslužby v předklonu i vkleče s náležitou pečlivostí vykonával. Tím, že modlitbu protahoval, nás

tak popuzoval, až jsme ho chtěli po zátylku plácnout. Nakonec se na chvíli zamyslel, přítomné hlasitě slovy ‚mír s vámi‘ pozdravil a tak modlitbu ukončil. Pak se v mihrábu usadil, nohy pod sebe zkrřížil a ke svému obecenstvu se s letným úsměvem na tváři obrátil. Zadumaně dlouho mlčel a zhluboka se nadechoval.“

Poté pravil:

„Lidé, ten, kdo se hříchů dopustil a špatnými skutky se provinil, ať doma sedí a nás svým dechem nepošpiní. Věřu že jsem dnešní den z úst některých bratří vůni hříšného moku cítil. Jaký trest postihne toho, kdo v noci ďáblu podlehne, a časně ráno do svatostánku doběhne? Na místo, z něhož Bůh velebný dům učinil a je k zatracení odsoudil.“

Ukázal na nás a vtom se do nás všichni pustili, hlava nehlava nás mlátili, a co jsme měli na sobě, nám roztrhali. Krky jsme zkrvavené měli. Svorně jsme jim přísahali, že to bylo naposledy, co jsme něco takového udělali. Málem by nás ani nepustili. Po-dařilo se nám z jejich spárů vymanit a před velkou pohromou se zachránit. Chlapců, kteří kolem nás procházeli, jsme se na imáma jejich vesnice ptali.

Odpověděli:

„Je to zbožný muž a jmenuje se Abú 'l-Fath al-Iskandarí.“

Zvolali jsme:

„To je neuvěřitelné, jak se ten zatracený chlap změnil! Jako kdyby slepec prozřel a ďábel Božím slovům uvěřil! Díky Bohu, že se tak rychle polepšil. Kéž by také nám Bůh milosrdné pokání umožnil.“

Zbytek dne jsme jeho bohobojnost obdivovali, navzdory tomu, co jsme o jeho neřestnosti věděli.“

Řekl:

„Když se nachýlil den nebo mu už skoro docházel dech, kolem sebe jsme se rozhlédli a vtom vývěsní štíty vináren spatřili. V temné noci jako hvězdy zářily. Radostně jsme se na sebe podívali a na úžasnou noc se těšili. K té nejhlasitější a nejbouřlivější vinárně jsme dorazili. Té, kterou nápadně zavalití psi obklopovali. Z dínarů jsme svého imáma učinili a s lehkomyšlností se důvěrně spřátelili. K půvabné majitelce vinárny nás kroky zavedly.

Štíhlý pas a příjemné vystupování nás zaujaly. Co pohled jejích očí jako rána mečem usmrtí, to její slova jako mávnutím kouzelného proutku ožíví. Laskavě nás přijala a každému hlavu a ruce kvapně políbit chtěla. Mezitím statní muži, Íránci, kteří ji doprovázeli, odsedlat velbloudy a koně pospíchali. Vzápětí jsme se ji na to, jaké má víno, zeptali.

Odpověděla nám:

*,Vino svou sladkostí, lahodností a jiskrností
chut' sladkých rtů připomíná.
Když ho vlídný člověk pije,
o to, co je na jeho vlídnosti krásné, přijde.*

Jako by ho předkové mých předků z mých růžolících tvářích vylisovali. Prskyřičí sudy ze všech stran potřeli, a tím ho daleko odtud poslali. Opustilo je, jako já opouštím toho, kdo mi lásku vyznat chce. Vyhýbá se jim, jako já se mu vyhýbám. Víno dlouhý čas prověřil a do náruče radosti ukryl. Mezi slušnými a poctivými lidmi se dosud dědí. Den i noc z něho upíjejí, a tak se v hustou tekutinu mění. O tom, že to bylo víno, jen vůně, lesk a pronikavá chuť svědčí. Je cítit vášní. I slunce mu jeho světlo závidí. Je jako nevěsta, již oči ženicha v tom nejkrásnějším hávu vidí. Jako stará dáma, která po přízni lidí touží. Jako žár, co se v žilách šíří. Jako mírný vánek, co rozpálené hrdlo zchladí. Jako světla, která lidem cestu ukazují. Jako lék, jenž člověka smutku a starostí zbaví. A mrtvého ožíví. Toho, kdo se jako nevidomý narodí, vyléčí tak, že svět na vlastní oči spatří.⁴

Řekli jsme jí:

„Při životě tvého otce, to je to, co hledáme! Kdo vám při jeho pití zpívá? Snad se víno místo vody s tvými sladkými polibky smíchá.“¹⁵²

Odpověděla:

„Skutečně tu mám starého muže, bystrý a vnímavý je, a přitom vzácným smyslem pro humor překypuje. V neděli mě na

¹⁵² V abbásovské době se těšilo veliké oblibě víno, které se před podáváním míchalo s vodou.

al-Mirbadu potkal. Se vším, co ho tížilo, se mi svěřil a srdce mé potěšil. Čisté přátelství mezi námi vyrostlo a každé setkání nám velkou radost přinášelo. O své počestnosti se mi zmínil a o poctivosti svých krajanů ve své domovině mluvil. Tím si mou velikou přízeň získal a pocit upřímného obdivu vyvolal. Již zanedlouho v jeho společnosti příjemné chvíle prožijete a rozloučit se s ním chtít nebudete.“

Řekl:

„Tak na toho svého starého muže zavolala, a hle, to je náš alexandrijský rodák, Abú 'l-Fath!“

Já jsem pravil:

„Abú 'l-Fathu! Na mou věru, jako by se ten, kdo následující verše složil, na tebe díval a tvými ústy promlouval!

*Dříve jsem byl člověkem moudrým, zbožným a poctivým.
Pak jsem, díky Bohu, tohoto způsobu života zanechal a podvodníkem se stal.*

I kdybych se o pár let víc dožil, v Boží slitování bych doufal.“

Pronesl:

„Nemohl zadržet smích. Chechtal se hlasitě a oči měl leskem zalité. Smál se tak, až se zajíkal.

Potom se zeptal:

„Myslíš, že patřím k těm, jimž je každá rada potřebná? Nebo jsem snad tím, kdo jako příklad pro ostatní sloužit má?

Zanechej výčitek, vždyť já nejsem ledajaký podvodník.

*Mě znají všichni obyvatelé Tihámy i Jemenu,
umím vyjít se všemi lidmi z různých konců světa.*

Jednou se modlím v mihrábu a jindy si ve vinárně přihnu.

Tak si v dnešní době počíná každý člověk zdravého rozumu.“

‘Ísá ibn Hišám řekl:

„K Bohu jsem se obrátil, aby mě od stavu podobného jeho uchránil. Podivoval jsem se nad tím, že člověk jako on si na živobytí vydělat neumí. Společně jsme hezký týden strávili, pak jsme s ním rozloučili a na cestu se vydali.“

50. Maqáma o prosebnících

‘Ísá ibn Hišám nám toto vyprávěl:

„Jednoho dne jsem se připojil ke skupince mužů, kteří jarní květy či jasné hvězdy na obloze uprostřed nejhlubší noci připomínali. Tváře jim zářily a povahu laskavou měli. Jejich zevnějšek i mysl v nevšední shodě byly a všichni z dobrých poměrů pocházeli.

Do hovoru jsme se dychtivě pustili a o mnohých věcech mluvit začali. Mezi námi se mladík objevil, ve srovnání s ostatními nevysokého vzrůstu byl a knír sestřižený měl. Jediným slovem se neprojevil a do našeho vyprávění nezapojil. V řeči jsme se až ke chvále bohatství a těch, kdo je mají, dostali. O tom, jak je majetek důležitý, jsme se zmínili. Na tom, že je ozdobou mužů a vrcholem dokonalosti, jsme trvali. Vtom jako by se náhle probudil a z dlouhého zamyšlení probral. Vše, co z poezie a prózy znal, si rázem vybavil a rozšafně spustil.

„Pšť! Věřu že jste něco vynechali! Nevalně jste po tom pátrali a pak jste to zavrhli. Pomíjivým životem jste se zlákat nechali a na jeho nevyhnutelný konec zapomněli. V zajetí pozemského světa jste se ocitli a na život věčný nemysleli. Cožpak je tento svět něco jiného než místo, kde si jezdec na chvíli odpočine a pak na velblouda nasedne a odjede? Nebo sousto, jímž pocestný krutý hlad zažene a potom na další cestu vyjde? Je majetek něčím jiným než půjčkou, která se splatit musí? Nebo obnosem, jenž ti nepatří? Bohatství si lidé předávají, dříve narození je pro příští pokolení hromadí. Vidíte majetek u někoho jiného než u lakomce hamižného, jenž bohatství na úkor člověka štědrého kupí? Nebo u hlupáka, který na úkor člověka vzdělaného stále po větším majetku touží?

Abyste nebyli podvedeni, buďte velmi ostražití. Sláva se jen v jednom z těchto dvou okruhů nachází a znamenitý charakter

se jen v jedné z následujících dvou rovin odráží. Je to buď vznešený původ, nebo znamenité lidské vědění. Jak skvělý člověk je ten, kdo ho vlastní a svými znalostmi nad hlavami ostatních ční. Ten, kdo ho hledá, zoufalství nepropadá. Nebesa! Kdybych o svou duši nepečoval a na svou čest nedbal, nejbohatší člověk na světě by se ze mě stal.

Já totiž oba poklady dobře znám. Jeden z nich se v oblasti Tarsu¹⁵³ nachází a lidé po něm dychtivě touží. Ke skvostům Amálekovců¹⁵⁴ patří a k drahocennostem šlechticů náleží. Přitom sto tisíc liber váží. A ten druhý, mezi babylonskými městy Súra a al-Chilla leží. Lidem i džinům jeho obsah postačí, vždyť v něm klenotnice Kistrú¹⁵⁵ a pokladnice tyranů dřímají. Převážně ho červené rubíny, perly, drahokamy, bohatě zdobené koruny a měšce s deseti tisíci dirhamy tvoří.⁴

Jak jsme to uslyšeli, hned jsme u něj byli a hlavy k němu natočili. Že nemluví pravdu, jsme ho obviňovat začali. Třebaže o té spouště cenných věcí ví, s tímto skrovným živobytím se spokojí? Naznačil, že se moci a vlivu bojí a že žádnému člověku nevěří. Tak jsme mu řekli:

„Tvé důvody jsme vyslechli a vysvětlení přijali. Pokud bys nám chtěl laskavost prokázat, vyjít nám vstříc a jeden z těch pokladů nám ukázat – pod podmínkou, že dvě třetiny budou tvé –, pak to udělej!“

Ruku k nám prosebně natáhl a řekl:

„Ten, kdo projevy štědrosti neodkládá, to, co daroval, brzy znovu uhlídá. A ten, kdo ví, co na dosah ruky leží, jakýkoli obnos s lehkým srdcem oželí.“

Každý z nás mu dal to, co u sebe právě měl, a nemohl se dočkat, až se stane to, o čem vyprávěl. Když jsme mu dlaň peněží naplnili, podíval se na nás a řekl:

¹⁵³ *Tarsus* – hlavní město římské provincie *Kilikija* ležící v jižní části dnešního Turecka.

¹⁵⁴ *Amálekovci* – potomci biblického *Amáleka* či *Amalecha* (arab. *‘Amlíqa ibn Láwídh ibn Sám ibn Núh*), praotce kmene *Edomitů*.

¹⁵⁵ Tedy perských králů, viz *Maqáma básnická* (1).

„Musíme si obstarat něco k jídlu a opatřit si to, co nám dá životní sílu. Času nám moc nezbyvá, a tak dá-li nejvznešenější Bůh, setkáme se zde na tomto místě zítra.““

‘Ísá ibn Hišám pravil:

„Když se muži rozešli, chvíli jsem počkal a pak k němu přistoupil. Před něj jsem se posadil, neboť jsem si přál, abych se s ním seznámil, a toužil jsem po tom, abych si s ním promluvil, a tak jsem pravil:

‘Zdá se mi, jako bych tvůj původ znal a již dříve předtím se s vámi setkal.‘

Odpověděl:

‘Ano, na cestách jsi vždy při mně stál a dobrého společníka mi dělal.‘

A tak jsem řekl:

‘Čas tě proměnil a já pochybnosti mám, zda tě doopravdy znám. Jedině ďábel na tom vinu má, že si na tebe nevzpomínám.‘

A tak začal recitovat:

*„Já si čas podmanit umím
a pošetilými kousky vynikám.
Na penězích nelpím;
když je nemám, přání a touhy prodávám.
Toho, kdo si chce
hojnosti dobrého jídla a pití dopřát,
a přitom sladkému hlasu loutny naslouchat;
mezi jinochy, již víno nalévají,
vybrat ty, jimž ještě vousy neraší
a o světě toho pramálo vědí,
spatříš,
jak se bohatství a blahobytu bránit umí.““*

51. Maqáma o Bišrovi

‘Ísá ibn Hišám nám toto vyprávěl:

„Bišr ibn ‘Awána al-‘Abdí byl zbojníkem a jednou přepadl malou karavanu. Mezi jezdci byla i krásná dívka, kterou si vzal za ženu. A pak řekl:

„Tak nádherný den jsem ještě nezažil.“

Ona začala verše recitovat:

*„Bišrovi se zalíbila černá barva mých širokých očí
a mé bílé předloktí, co se jako stříbro třpytí.*

*Mezitím se mu před očima jiná dívka objevila,
štíhlý pas měla a s chulchály¹⁵⁶ na nohou hrdě kráčela,
nejkrásnější ze všech žen i ze všech lidí.*

*Kdyby nás Bišr vedle sebe postavil,
svým půvabem by mě předčila a dlouhé by bylo naše odloučení.*

*Kdyby její spanilost s tou mojí porovnal,
rozdíl by se tomu, kdo dvě zdravé oči má, jako východ slunce
ukázal.“*

Bišr pravil:

„Co to říkáš a koho tím na mysli máš?“

Odpověděla:

„Tvou sestřenicí Fátimu.“

Řekl:

„Je tak krásná, jak jsi ji popsala?“

Odpověděla:

„Mnohem a mnohem krásnější.“

Tu začal recitovat:

*„O čem to mluvíš, ty, jíž se zuby třpytí, když se ústa smějí?
Neumím si představit, že bych tě měl za jinou ženou vyměnit.*

¹⁵⁶ Chulchál – viz pozn. 43.

*Potom, cos mi naznačila, čeho jsem se mohl dopustit,
buď volná jako pták, jenž si zvesela prozpěvuje a mlád'ata
vysedí.*

*Má víčka spánek nepoznají,
dokud se za mě dcera mého strýce neprovdá,
a já svou čest zpátky nezískám.'*

Pravila:

„Kolik nápadníků se o ni ucházelo a odbýt se nedalo.

Kdežto ona je tvá sestřenice, tvá nejbližší příbuzná.'

Potom vyslal za svým strýcem posly, aby ho o ruku jeho dcery požádali. Strýc však jeho prosbě nevyhověl. Bišr tudíž přísahal, že nikoho z nich nenechá naživu, dokud se jim nepodaří přesvědčit strýce, aby mu dal svou dceru za ženu. Mnohá příkoří jim působil a stále je něčím trýznil. Muži z jednoho kmene se kolem jeho strýce shromáždili a takto ho oslovili:

„Zachraň nás před tím bláznem!'

Odpověděl:

*„Nedělejte mi kabát z ostudy, nýbrž posečkejte, abych ho mohl
zničit lstivými úskoky.'*

Na to řekli:

„Udělej to, co pokládáš za vhodné!'

A strýc jim pak řekl:

*„Zapřisáhl jsem se, že tuto svou dceru za ženu jen tomu dám,
kdo jí věnem tisíc velbloudic přivede. A pouze s velbloudicemi
kmene Chuzá'¹⁵⁷ se spokojím.'*

Strýc si přál, aby se Bišr na cestu ke kmeni Chuzá' vydal a na ní ho lev roztrhal. Arabské kmeny se totiž této cestě vyhýbaly. Lev, jenž se tam nacházel, jméno Dád'h měl; zmije na té cestě také byla, Šudžá' se jmenovala. Básník o nich říká:

„Je-li Dád'h králem šelem a Šudžá' královnou hadů,

pak úder, jaký lze zasadit,

je možné pouze mrštnou silou Dád'he a Šudžá' poměřit.'

¹⁵⁷ Chuzá'a – jméno významného staroarabského kmene.

Pak se Bišr na cestu vydal, avšak ani do její poloviny nedospěl, když onoho lva uzřel. Hřebec, na kterém jel, se na zadních nohou vzepjal a předními nohama do vzduchu kopal. Bišr z něho sesedl a provazem ho spoutal. Potom na lva meč vytasil, vrhnul se na něj a vedví ho přeřal. Lví krví pak na svou košili následující verše pro sestřenici napsal:

„Fátimo,

... kdybys v písečném údolí Chabtu¹⁵⁸ byla,

když potkal lev tvého bratra Bišra,

jednoho lva, jak se pouští do jiného, bys viděla,

mohutného lva v zápase se silným soupeřem bys spatřila.

Hrdě si vykračoval, a můj kůň před ním ustrašeně couval.

Tak jsem zvolal:

Cos to jenom provedl! Kéž by ses do země propadl.

Nech mě seskočit a oběma nohama se povrchu země dotknout,

na zemi se jistěji než na tvém hřbetu cítím!

... byla bys svědkem toho, co jsem řekl lvovi.

On přitom tesáky vycenil a hrůzostrašný výraz tváře nasadil.

Aby mě obelstil,

jednou tlapou, již si k tělu přitáhl, ústup naznačil,

a druhou na mě zaútočil.

Velkými drápy a ostrými tesáky se pyšnil,

stejně jako pohledy, které se řeřavým uhlíkům podobaly.

Ve své pravé ruce jsem třímal nabroušený meč,

na jehož čepeli smrtelné šarvátky výrazné stopy zanechaly.

Cožpak jsi neslyšel o tom,

jak si jeho ostrý meč v kázimské¹⁵⁹ poušti počínal,

toho dne, kdy jsem se s ‘Amrem utkal.

Lve, mé srdce je jako tvé, nebojí se boje,

jak by se pak strachu bát mohlo?

¹⁵⁸ *Chabt* – název jedné ze čtyř lokalit: 1. *Chabt al-Džamiš*, poušť ležící mezi Mekkou a al-Madínou, 2. *Chabt al-Bazwá'*, kotlina ležící tamtéž, 3. vesnice v Jemenu a 4. oáza kmene *Kalb*.

¹⁵⁹ *Kázima* – pouštní oblast nacházející se na území dnešního Kuvajtu.

Ty hledáš pro lvíčata potravu
 a já sháním pro svou sestřenici věno.
 Proč se domníváš, že někdo jako já
 uteče nebo se ti vzdá?
 Raději si jinou kořist najdi
 a hořkosti mého masa se vyhni.
 Když se mu zdálo, že ho chci oklamat,
 a mým slovům nevěřil,
 jako bych já blábolil,
 tak jsme proti sobě jako dva lvi vyrazili,
 kteří – jeden od druhého – nespílitelnou věc získat chtěli.
 ... meč jsem na něj vytáhl
 a ten svým leskem tmu jako jítřní světlo proťal.
 Ze všech sil jsem ho udeřil
 a ta rána mu dokázala, jak se mýlil v tom, v co doufal.
 Sekl jsem ho indickým mečem, který jsem ve své pravé ruce
 držel,
 a rozdrtil mu deset žeber.
 Padnul na zem krví zalitý,
 jako bych jím podřal dům vysoký.
 Řekl jsem mu:
 Je mi líto, že jsem zabil toho,
 kdo se mi vytrvalostí a odvahou podobá.
 Avšak tys chtěl po mně něco, co ode mě nikdo jiný předtím
 nežádal.
 Vydržet jsem to nemohl, lve, a tak jsem se s tebou vypořádal.
 Snažil ses mě naučit zbabělosti?
 To ses ale věru zmýlil a nechal se chytit do osidel marnosti.
 Není proč se stydět, vždyť jsi potkal muže původu
 vznešeného,
 který se své cti nikdy nezpronevěřil.
 A proto jsi zemřel jako ten, jemuž čest a úcta nechybí.
 Pokud jsi byl zabit, pak to není hanba tvá!
 Vždyť jsi potkal člověka šlechetného, jehož oba rodiče,
 každý ze své strany ušlechtilý původ má. ‘

Když se tyto verše k jeho strýci dostaly, hořce litoval, že svou dceru za ženu nedal. Báł se velice, že ho ta zmije zabije, a tak se za ním rychle vydal. Poté, co ho dohonil, uviděl, jak na něj had útočil. Když Bišr svého strýce spatřil, zmocnila se ho taková horlivost, jakou se odvážný bojovník předislámského období proslavil. Jednu ruku do tlamy zmije strčil, druhou ji mečem zabil a pravil:

*„Bišra vede ke slávě velké odhodlání.
Když ho strýc uviděl,
jak sám uprostřed pouště pod širým nebem
na prahu smrti stojí,
had na něj zaútočil.*

Vztyčil se a ke zmiji přistoupil.

*Ruku si do rukávu zabalil a do tlamy zmije strčil.
Bišr o sobě říká, že svým mečem nepřítele porazí,
stejně jako zmije protivníka svým jedem usmrtí.‘*

Potom, co hada usmrtil, jeho strýc prohlásil:

„Nebezpečí jsem tě vystavil, a to v záležitosti, od které Bůh mě kroky odvrátil. Vrať se tedy, abych tě se svou dcerou oženil.“

Když se Bišr vrátil, sebechválou nešetřil. Vtom se před ním jezdec na koni objevil. Byl to mladík oděný ve zbroji, bez vousů na tváři, z níž jasné světlo září.

A Bišr řekl:

„Strýčku, slyším hlasy, jaké lov zvěře doprovázejí.“

Vyšel ven a tu ho překvapil mladík, jenž byl od něj na délku jednoho kopí vzdálen, a řekl:

„Tvá matka, Bišře, je zármutku plná, neboť už svého syna nemá. Kdybys zabil červa nebo dobytče, svá ústa bys zasvětil chvále. Nebudeš se cítit bezpečně, pokud mi nevydáš svého strýce.“

Bišr řekl:

„Kdo jsi, synu matky zlořečené!?“

Odpověděl:

„Prokletý den a krvavá smrt.“

Bišr pravil:

„Kéž o tebe přijde ta, jež tě ze svého břicha vypudila!“

Jízlivě se ozval:

„A taky ta, Bišře, která tebe na svět přivedla!“

Navzájem na sebe útočili, avšak Bišr s ním nic nesvedl. Zatímco mladík ho dvacetkrát do ledvin bodnout mohl. Pokaždé, když se ho již hrotem kopí dotýkal, couvnul, aby ho na živu zachoval.

A potom se zeptal:

„Vidíš, Bišře, že kdybych býval chtěl, tak jsem tě kovové ostří okusit nechal?“

Pak kopí odhodil, meč vytasil a Bišra dvacetkrát plochou meče udeřil. Ten se ani jednou nevzchopil a mladík pravil:

„Bišře, je-li ti život drahý, vydej mi svého strýce!“

Odpověděl:

„Dobře, ale pod podmínkou, že mi prozradíš, kdo jsi.“

Řekl:

„Jsem tvůj syn.“

Zvolal:

„Milostivý Bože, se vznešenou ženou jsem manželství neuza-
vřel, tak jak jsem k tomuto nebeskému daru přišel?“

Odpověděl:

„Jsem synem té ženy, která ti o tvé sestřenici řekla.“

Bišr pravil:

„Tato hůl musí být z tohoto dřeva.“

„A ušlechtilý člověk má jen ušlechtilého syna.“

Přísahal, že na koně už nikdy nesedne a že si počestnou pannu za manželku nevezme. Potom svému synovi jeho sestřenici namluvil.“